

R O Z H O D N U T Í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu pro řízení ve věcech soudců rozhodl dne 8. 11. 2011, v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a jeho členů JUDr. Antonína Draštíka, Mgr. Pavla Punčocháře, JUDr. Stanislava Potužníka, JUDr. Michala Žižlavského a JUDr. Dany Hrabcové, Ph. D., o návrhu předsedy Městského soudu v Praze, proti JUDr. I. Š., soudkyni Městského soudu v Praze, zastoupené JUDr. Přemyslem Hochmanem, advokátem se sídlem v Praze 1, Na Florenci 1,

t a k t o :

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, **s e**

JUDr. I. Š.,
narozená X,
soudkyně Městského soudu v Praze,

z p r o š t ů j e

kárného obvinění pro skutek spočívající v tom, že

jako soudkyně Městského soudu v Praze porušila povinnost zdržet se ve vztahu k zástupcům účastníků nebo zástupcům stran soudního řízení negativních postojů, a dále povinnost zachovávat náležitou úctu k jiným osobám vykonávajícím právníká povolání tím, že se dne 3. 1. 2011 chovala při jednání nevhodným způsobem k JUDr. T. F., zástupci žalobce ve věci 33 Cm 210/2009,

č í m ž s e m ě l a d o p u s t í t

kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

protože skutek není kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, předseda Městského soudu v Praze podal dne 24. 6. 2011 u Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného žalobu na kárné řízení proti JUDr. I. Š., soudkyni

Městského soudu v Praze. V žalobě uvedl, že dne 17. 1. 2011 byla Městskému soudu v Praze doručena stížnost advokáta JUDr. T. F. na chování soudkyně JUDr. I. Š. Ve stížnosti stěžovatel podrobně popsal události, které se odehrály před jednáním konaném dne 3. 1. 2011 i během něj, ve sporu vedeném pod sp. zn. 33 Cm 210/2009, projednávaném žalovanou soudkyní. Ve stížnosti poukázal především na nevhodný přístup soudkyně k jeho osobě, neboť se k němu opakovaně chovala povýšeným, arogantním a mentorským způsobem, a to i ve věcech, které se netýkaly předmětu řízení (např. poté, co si advokát odložil kabát na volnou lavici, byl nevhodným způsobem vyzván, aby si jej pověsil na věšák). Také v průběhu samotného jednání bylo chování jmenované soudkyně podle vyjádření advokáta nestandardní. Vzhledem k tomu, že se v dané věci rozhodovalo rozsudkem pro zmeškání, nebyly popsáním skutečností přítomny jiné osoby než JUDr. Š. a JUDr. F. Avšak vyjádření JUDr. Z. M., advokátního koncipienta čekajícího před jednací síní na další jednání, plně potvrzuje verzi JUDr. F. co do dění před vstupem do soudní síně. Na chování soudkyně JUDr. I. Š. k účastníkům řízení i jejich zástupcům byly již v minulosti zaznamenány stížnosti, které byly projednávány pod sp. zn. Spr 4668/2005, St 324/2007, St 22/2007, St 139/2008, St 4537/2006, St 4830/2005 a St 4758/2005. Ve všech těchto stížnostech účastníci řízení, případně jejich zástupci, shodně upozorňovali na nevhodné, povýšenecké a arogantní chování soudkyně, které se neslučovalo s vážností soudcovské profese a se samotnou rolí soudce ve společnosti a civilním procesu. Již tyto minulé stížnosti byly se jmenovanou soudkyní projednávány a byla opakovaně upozorněna na nevhodnost svého chování, v tomto smyslu napomenuta a upozorněna, že došlo-li by k dalším excesům, bude nutné zvážit podání návrhu na zahájení kárného řízení. V případě soudkyně JUDr. I. Š. se tedy nejedná o první a výjimečný exces, neboť se opakovaně v minulosti dopouštěla chování, které bylo účastníky řízení a jejich zástupci hodnoceno jako nevhodné a arogantní, čímž vícekrát jednala v rozporu se svými povinnostmi vyplývajícími z jí zastávané funkce.

Proti soudkyni JUDr. Š. již bylo v minulosti vedeno kárné řízení před Vrchním soudem v Praze pod sp. zn. 1 Ds 3/2005, v němž byla uznána vinnou kárným proviněním spočívajícím v nečinnosti, kterou způsobila neodůvodněné průtahy v několika jí přidělených věcech.

Žalobce navrhl, aby soudkyni JUDr. I. Š. za vytýkané provinění bylo uloženo kárné opatření podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb. spočívajícího ve snížení platu o 20 % na dobu jednoho roku.

Kárně obviněná soudkyně se k podané žalobě vyjádřila písemností ze dne 5. 8. 2011. Jednak vznesla námitku promlčení (od této námítky v průběhu ústního jednání ustoupila) a jednak namítla, že se popisovaného kárného provinění nedopustila a navrhla vydání zprošťujícího rozhodnutí. V kárné žalobě namítaný její opakovaný povýšený, arogantní a mentorský způsob chování není specifikovaný, v čem měl spočívat. Za technické vybavení soudu soudce neodpovídá, proto neodpovídá za to, že snad se z reproduktoru ozvalo nesrozumitelné hlášení. Akustika v budově soudu není dobrá, hlasy se na chodbě rozléhají, jednací síň nejsou zvukově izolované. Snadno se může stát, že účastník, který na chodbě hovoří, přeslechně vyvolání věci, zvláště když je na chodbě více lidí. Advokáta se neptala, proč se dostavil k jednání, protože byl obeslán. V případě, že je žalovaným společnost, které jsou písemnosti doručovány fikcí a která fakticky nereaguje,

se po seznámení se způsobem doručení žalovanému se dotáže žalobce, zda trvá na žalobě, nebo ji bere zpět s ohledem na vykonatelnost a náklady. Důvod rozhodnutí žalobce ji nezajímá a neptá se na něj. V daném případě pořizovala protokol o jednání s použitím digitálního diktafonu. Hluk na chodbě ruší samotné jednání a znesnadňuje přepis diktafonového záznamu a jeho srozumitelnost. Přítomného advokáta u jednání nežádala, aby šel zklidnit telefonujícího kolegu na chodbě, a pokud tak učinil sám, tedy slyšel hluk z chodby, nešlo určitě o „sotva slyšitelný šum hovoru“. Není pravdivé tvrzení advokáta, že neakceptovala předložení kopie technického průkazu vozidla při účtování v rámci nákladů řízení i náhrady cestovních výdajů, neboť zaprotokolovala její předložení a náhradu nákladů i v této části přiznala. Dokazování u jednání neprováděla, o čemž svědčí protokol o jednání, neboť žalobce navrhl vydání rozsudku pro zmeškání a byly splněny předpoklady pro takové rozhodnutí. Za standardní považuje ověření účtovaných nákladů řízení pro rozhodnutí, zda náklady cestovního jsou účelně vynaloženy v případě, když účastník sídlí v Praze, soudní řízení se vede v Praze a účastník udělí plnou moc advokátovi, který sídlí jinde. Kárně obviněná má zato, že jednání vedla v souladu se zákonem standardním způsobem.

Kárným návrhem vytýká navrhovatel kárně obviněné soudkyni její chování k zástupci účastníka řízení – žalobce JUDr. T. F., advokátovi, ve věci Městského soudu v Praze sp. zn. 33 Cm 210/2009 před jednáním a v průběhu jednání dne 3. 1. 2011. Poznatky o tomto jednání získal navrhovatel ze stížnosti JUDr. T. F. ze dne 11. 1. 2011, která je zapsána pod sp. zn. St 13/2011 Městského soudu v Praze.

Spisem sp. zn. St 13/2011 Městského soudu v Praze provedl kárný soud důkaz.

Ve stížnosti ze dne 11. 1. 2011 JUDr. F. uvádí, že se dostavil včas k jednání v uvedené věci nařazeném na 14 hodin a protože se před jednací síní setkal s advokátem předvolaným na další věc, krátce s ním pohovořil. Když se z reproduktoru nad jednací síní ozval hlas, avšak nebylo rozumět, co říká, zaklepal na dveře a vstoupil do jednací síně a zeptal se, zda začíná jednání v jeho věci, a přitom odložil kabát na lavici pro veřejnost. Soudkyně na to opáčila, že kdyby na chodbě nekřičel, tak by musel slyšet, že je předvolán a byl vyzván, aby použil věšák. Pak byl dotázán, zdali ví, proč je u jednání, což ho překvapilo a bylo mu vysvětleno, že k jednání chodí advokáti, aniž znají obsah spisu. Soudkyně poté oznámila, že používá diktafon, na chvíli se odmlčela a v tu chvíli bylo slyšet, že na chodbě někdo hovoří. Slova nebylo rozumět, jenom šuměl hlas. Soudkyně však prohlásila, že nahrávací zařízení je velice citlivé a že nemůže jednat a nahrávat. Navrhl proto řešení a zašel na chodbu, kde telefonoval kolega advokát a požádal ho, aby hovor ukončil, což se také stalo. Ke konci jednání účtoval náklady řízení a v jejich rámci jízdné, přičemž byl požádán o předložení originálu technického průkazu vozidla, neboť jeho kopie, kterou předložil, jí nestačila k rozhodnutí. Dále byl požádán, aby sdělil RZ vozidla a protože si ji nepamatoval, byly soudkyní vzneseny pochybnosti o jeho vlastnictví předmětného automobilu. Také mu soudkyně navrhla, zda by nebylo lepší vzít žalobu zpět, protože druhá strana je zřejmě ve finančních potížích. Na to jí sdělil, že jeho klient s ohledem na účetní odpisy pohledávek si přeje ve věci rozhodnutí. Na to se ho zeptala, proč klient používá mimopražského advokáta, když se jedná o jednání v Praze. Stěžovatel JUDr. T. F. v závěru stížnosti uvedl, že „takový projev arogance jsem vskutku dlouho nezažil a doufám, že nezažiji.“

Kárný soud vycházel také z obsahu vyjádření kárně obviněné soudkyně ke stížnosti JUDr. T. F. ze dne 11. 1. 2011 založeného ve spisu sp. zn. St 13/2011 Městského soudu v Praze.

Kárný soud provedl důkaz spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 33 Cm 210/2009, v němž je založen pod č. l. 40,41 protokol o jednání ze dne 3. 1. 2011. Z protokolu o jednání vyplývá, že jednání ve věci žalobce REFLEX CZ, s.r.o., proti žalovanému VK TECHNICKÉ ZAŘÍZENÍ a.s., se zúčastnili ze strany soudu kárně obviněná soudkyně JUDr. I. Š. a za žalobce JUDr. T. F., advokát. Žádné jiné osoby nebyly přítomny. Jednání bylo zahájeno ve 14 hodin. Zástupce žalobce po seznámení se způsobem doručování žalovanému trval na žalobě. Jednáno bylo podle § 101 odst. 3 o. s. ř. Zástupce žalobce přednesl podstatné údaje žaloby a jejího doplnění a navrhl zavázat žalovaného rozsudkem pro zmeškání. Poté účtoval náklady řízení, mimo jiné jízdně z Kardašovy Řečice do Prahy a zpět osobním vozidlem v držení zástupce žalobce (RZ v protokolu není uvedena), s tím, že zástupce předložil kopii technického průkazu. Poté byl vyhlášen rozsudek, zástupci žalobce byly přiznány náklady řízení a jednání skončilo ve 14.30 hodin. K dotazu soudu zástupce žalobce sdělil, že nežádá o reprodukci diktafonového záznamu z jednání, ani o zaslání protokolu o jednání. Protokol o jednání vyhotovila podle zvukového záznamu P. V. (pracovnice Městského soudu v Praze). Na č. l. 42 spisu je evidenční karta diktafonového záznamu protokolu o jednání ve věci sp. zn. 33 Cm 210/2009-42.

Kárný soud vyslechl JUDr. T. F. jako svědka o okolnostech před jednáním a během jednání a po skončení jednání dne 3. 1. 2011 ve věci Městského soudu v Praze sp. zn. 33 Cm 210/2009 a JUDr. Z. M., jako svědka o stejných okolnostech avšak s tím rozdílem, že tento svědek nebyl přítomen přímo v jednací síni při projednávání uvedené právní věci a proto k těmto okolnostem vyslýchán nebyl.

K provedeným důkazům výše uvedenými spisy a výpovědím svědků se průběžně vyjadřovala kárně obviněná soudkyně, která jinak využila svého práva jako účastnice řízení nevypovídat.

Z provedených důkazů spisy Městského soudu v Praze sp. zn. 33 Cm 210/2009, St 13/2011, výpovědí svědků JUDr. T. F. a JUDr. Z. M. a vyjádření kárně obviněné soudkyně zjistil kárný senát tyto skutečnosti:

Před jednáním ve věci sp. zn. 33 Cm 210/2009 nařízeném na den 3. 1. 2011, ve 14 hodin, se před jednací síní sešli zástupce žalobce v uvedené věci svědek JUDr. T. F. a JUDr. Z. M., předvolaný k jednání v následující věci a začali spolu hovořit. V průběhu jejich hovoru se podle obou svědků ozval z vyvolávacího zařízení hluk, slovům nebylo rozumět, avšak svědek JUDr. F. usoudil, že se může jednat o vyzvání ke vstupu do jednací síně v jeho věci a proto do jednací síně vstoupil a zeptal se, zda se jedná o jeho právní věc. Svědek F. v písemné stížnosti tvrdil, že mu na to soudkyně řekla, že „kdybych na chodbě nekřičel“, při své výpovědi před kárným soudem tvrdil, že použila slov, že „kdybych poslouchal a nehlučel“, tak musel slyšet, že se jednalo o výzvu ke vstoupení do jednací síně. Dále mu soudkyně sdělila, že se mohlo stát, že by bylo rozhodnuto bez něho, kdyby

na výzvu nereagoval. To, že rozhovor v tomto duchu mezi soudkyní a svědkem proběhl, nevylučuje ani kárně obviněná soudkyně ve svém písemném vyjádření ke kárné žalobě a k písemné stížnosti svědka ve spisu St 13/2011. Protože svědek JUDr. F. si odložil plášť na lavici pro veřejnost, byl vyzván soudkyní, aby použil věšák, jak uvádí v písemné stížnosti ze dne 11. 1. 2011. Takovou výzvu připouští i kárně obviněná soudkyně. Ve své výpovědi před kárným soudem JUDr. F. tvrdil, že se ho soudkyně zeptala, zda mají doma věšák. Plášť na výzvu soudkyně pověsil na věšák. V písemné stížnosti ze dne 11. 1. 2011 (spis St 13/2011) dále stěžovatel JUDr. T. F. tvrdil, že se ho soudkyně zeptala, zda ví, proč je u jednání, což ho překvapilo a bylo mu vysvětleno, že k jednání chodí advokáti, aniž znají obsah spisu, přičemž dále byl dotázán, zda zná obsah spisu. Takovéto dotazy kárně obviněná soudkyně vyloučila, neboť JUDr. T. F. jako zástupce žalobce byl obeslán k jednání. Průběh jednání chtěla soudkyně zaznamenat na diktafon, avšak podle svědka JUDr. T. F. se zarazila s tím, že přístroj je velmi citlivý a proto potřebuje klid. Ve chvíli když nikdo v jednací síni nemluvil, uslyšel i svědek JUDr. T. F. z chodby nějaký šum a proto, jak vypověděl svědek JUDr. T. F. u ústního jednání v kárné věci i v písemné stížnosti ze dne 11. 1. 2011, navrhl řešení a vyšel z jednací síně a tam požádal JUDr. Z. M., který na chodbě telefonoval, aby hovor ukončil, že ruší paní soudkyni. To, že telefonoval na chodbě soudu, připustil i svědek JUDr. Z. M., který rovněž potvrdil, že svědek JUDr. T. F. vyšel z jednací síně a požádal ho, aby hovor ztlumil anebo se zdržel telefonování před jednací síní, protože to předsedkyni senátu ruší. Proto telefonický hovor JUDr. Z. M. ukončil. Poté proběhlo jednání, svědek JUDr. T. F. navrhl vydání rozsudku pro zmeškání a pak účtoval náklady řízení, přičemž podle jeho výpovědi i písemné stížnosti ze dne 11. 1. 2011, předložil kopii velkého technického průkazu, avšak soudkyní byl požadován originál tohoto dokladu. Toto kárně obviněná soudkyně vylučuje, s tím, že JUDr. T. F. předložil kopii velkého technického průkazu a náklady řízení na základě tohoto dokladu mu byly přiznány, přičemž odkázala na protokol o jednání ze dne 3. 1. 2011. Ze spisu 33 Cm 210/2009 a protokolu o jednání ze dne 3. 1. 2011 vyplývá, že zástupce žalobce předložil kopii velkého technického průkazu a náklady řízení na základě tohoto dokladu mu byly přiznány. Dále svědek JUDr. T. F. tvrdil, že byl soudkyní dotázán na RZ automobilu, a protože si ji nepamatoval, vyslovila soudkyně pochybnosti o jeho vlastnictví k němu. Také jako svědek tvrdil, že se ho dotázala, proč jeho klient používá služeb mimopražského nebo venkovského advokáta, když jednání je v Praze. V písemné stížnosti ze dne 11. 1. 2011 tvrdil, že soudkyně použila výrazu mimopražského advokáta. Ve vyjádření ke kárné žalobě kárně obviněná soudkyně nevylučuje posledně učiněný dotaz, neboť jí šlo o účelnost vynaložených nákladů, protože cestovné může činit podstatnou část celkových nákladů řízení. Podle svědka JUDr. T. F. kárně obviněná soudkyně při jednání nezvyšovala hlas a nepoužila žádného urážlivého výrazu, ale „mluvila normálním hlasem peskující paní učitelky“. Po skončení jednání vyšel svědek JUDr. T. F. z jednací síně a tam svěřil JUDr. Z. M. průběh předcházejícího jednání. Podle obsahu výpovědi svědka JUDr. Z. M. to byly stejné skutečnosti, které tvrdil svědek JUDr. T. F. ve své výpovědi a v písemné stížnosti ze dne 11. 1. 2011.

Podle § 80 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) odst. 1 soudce a přísedící je povinen vykonávat svědomitě svou funkci a při výkonu funkce a v občanském životě se zdržet všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, odst. 2 písm. b) v zájmu

záruk nezávislosti a nestrannosti výkonu soudcovské funkce soudce zejména je povinen chovat se tak, aby nezavdal příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a důstojnosti soudcovské funkce, odst. 6 soudce je povinen zachovávat náležitou úctu k ostatním soudcům, jiným osobám vykonávajícím právníká povolání a k ostatním zaměstnancům soudu a k účastníkům nebo stranám soudního řízení. Ve vztahu k zástupcům účastníků nebo zástupcům stran soudního řízení je povinen se zdržet projevů sympatií, náklonnosti nebo negativních postojů.

Ve věci 33 Cm 210/2009 postupovala kárně obviněná soudkyně podle o. s. ř. – zákona č. 99/1963 Sb., o občanském soudním řízení.

Podle § 117 odst. 1 o. s. ř. předseda senátu zahajuje, řídí a končí jednání, uděluje a odnímá slovo, provádí dokazování, činí vhodná opatření, aby zajistil splnění účelu jednání, a vyhláší rozhodnutí. Dbá přitom, aby jednání probíhalo důstojně a nerušeně a aby věc mohla být úplně, spravedlivě a bez průtahů projednána.

Požadavky na důstojnost jednání jsou vyjádřeny v § 11 až 16 jednacího řádu (vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/1992 Sb.).

Podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích kárným proviněním soudce je zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

V chování kárně obviněné soudkyně k zástupci žalobce JUDr. T. F. u jednání dne 3. 1. 2011 ve věci Městského soudu v Praze sp. zn. 33 Cm 210/2009 spatřoval kárný žalobce kárné provinění podle výše citovaného ustanovení. Kárně obviněná soudkyně porušení svých povinností a spáchání kárného provinění vylučovala.

Po provedeném dokazování dospěl kárný soud k závěru, že kárně obviněná se tvrzeným a v řízení o kárné žalobě prokázaným chováním kárného provinění nedopustila. Přihlížel přitom ke všem provedeným důkazům. Ve věci vycházel kárný soud z toho, že v jednací síni dne 3. 1. 2011 ve věci sp. zn. 33 Cm 210/2009 byli jen kárně obviněná soudkyně a zástupce žalobce, tedy svědek JUDr. T. F. O průběhu jednání byl vyhotoven protokol o jednání pomocí diktafonového záznamu pořízeného kárně obviněnou soudkyní. K jeho obsahu kárný soud přihlížel, neboť jde o veřejnou listinu, byl hlasitě diktován a přítomný zástupce žalobce proti jeho obsahu nic nenamítal. Kárný senát si však byl vědom toho, že protokol o jednání diktovaný kárně obviněnou soudkyní nemusel zaznamenat naprosto všechno, co bylo v jednací síni proneseno. Z toho důvodu na návrh kárného žalobce vyslechl svědka JUDr. T. F. a vycházel i z důkazu provedeného spisem Městského soudu v Praze sp. zn. St 13/2011, který obsahuje jednak písemnou stížnost tohoto svědka ze dne 11. 1. 2011, jednak písemné vyjádření kárně obviněné soudkyně k ní. Z těchto provedených důkazů má kárný soud za prokázáno, že atmosféra jednání dne 3. 1. 2011 ve věci sp. zn. 33 Cm 210/2009 nebyla od počátku příznivá o čemž svědčí již příchod svědka JUDr. F. do jednací síně, jemuž na dotaz, zda bylo vyvoláno jednání v jeho věci, se dostalo odpovědi, že kdyby nehlučel na chodbě, musel to slyšet a dostalo se mu poučení, že případně mohl jednání i zmeškat. Je však také skutečností, že v době vyvolání věci se

svědek JUDr. F. se svědkem JUDr. M. na chodbě skutečně bavili, což zřejmě přes zavřené jednoduché dveře jednací síně bylo slyšet. Bylo prokázáno, že kárně obviněná soudkyně vyzvala svědka, aby si plášť, který odložil na lavici, pověsil na věšák. Nevhodná forma této výzvy nebyla prokázána. „Konsternován“ nebo „vyděšen“ z této výzvy, jak popsal svůj stav svědek JUDr. F., být nemusel, protože jako profesionál – advokát navštěvující často jednací síně měl vědět, kam se odkládají svršky v jednací síni. Nebylo prokázáno, že by kárně obviněná soudkyně se svědka JUDr. F. tázala, zda ví, proč je u jednání a pak mu sdělila, že k jednání chodí advokáti, aniž znají obsah spisu. Bylo prokázáno, že při potřebě použití diktafonu kárně obviněná soudkyně prohlásila, že přístroj je velmi citlivý a proto potřebuje klid, přičemž z chodby do jednací síně pronikal šum – hluk. Svědek JUDr. F. nabídl řešení a šel na chodbu a tam požádal telefonujícího JUDr. M. o ukončení hovoru. Nebylo prokázáno, že by kárně obviněná soudkyně požádala svědka JUDr. F., aby šel na chodbu a požádal tam telefonující osobu o ukončení hovoru. Pokud jde o otázku nákladů řízení a s tím související otázku předložení kopie velkého technického průkazu, pak je prokázáno, že svědek JUDr. F. předložil kopii velkého technického průkazu a náklady řízení mu v tomto směru byly přiznány. Kárně obviněná soudkyně však připustila, že když požadovala příslušné doklady, a svědek jí předložil kopii, prohlásila, že kopie není originál. Bylo prokázáno, že při vyúčtování nákladů řízení se kárně obviněná soudkyně svědka JUDr. F. zeptala, proč jeho klient používá služeb mimopražského advokáta. Tento dotaz považuje kárný soud za nevhodný a nepřipustný, protože je na vůli účastníka řízení, kým se nechá v řízení zastoupit. Kárně obviněná soudkyně tento dotaz vysvětlila tím, že zkoumala účelnost vynaložených nákladů.

Soudce je povinen zachovávat náležitou úctu k jiným osobám vykonávajícím právníká povolání a k účastníkům nebo stranám soudního řízení. Ve vztahu k zástupcům účastníků nebo zástupcům stran soudního řízení je povinen se zdržet projevů sympatií, náklonnosti nebo negativních postojů. Kárný soud nemá zato, že by vztah kárně obviněné soudkyně k zástupci žalobce – svědku JUDr. F. u jednání dne 3. 1. 2011 ve věci 33 Cm 210/2009 byl negativní. Nezvyšovala na něj hlas, nepoužívala žádné urážlivé výrazy. Nad míru svědkem tolerovanou jej však poučovala a jak svědek tvrdí „peskovala“. Podle názoru kárného soudu to nebylo potřebné ani vhodné. Její kárným senátem výše zjištěné a popsané jednání podle názoru kárného soudu v daném případě nepřekročilo míru, kterou by narušila důstojnost soudního jednání. Ani dotazem proč klient svědka JUDr. F. používá služeb mimopražského advokáta, který kárný soud považuje za nevhodný, neprojevila, vzhledem k dalšímu svému postupu, negativní vztah k svědku F., neboť jí šlo, jak vysvětlila, jen o účelnost vynaložených nákladů a požadované náklady účastníku-žalobci zastupovanému JUDr. F. přiznala. Je však skutečností, že otázku účelnosti vynaložených nákladů neměla zjišťovat takovými dotazy v průběhu jednání, ale měla ji řešit až v rozhodnutí o nákladech řízení. Jak již výše uvedeno, v daném případě náklady řízení žalobci přiznala. V žádném případě ze zjištění, že klient svědka JUDr. F. používá služeb mimopražského advokáta, nevyvodila žádné pro žalobce a jeho zástupce, tedy svědka JUDr. F. negativní závěry (kdyby takové závěry v rozhodnutí vyvodila, učinila by tak v rámci své nezávislé rozhodovací činnosti, které by mohl přezkoumat odvolací soud nikoliv soud kárný).

Na podporu svých tvrzení navrhl kárný žalobce výslech svědka JUDr. Z. M., který před a po jednání ve věci sp. zn. 33 Cm 210/2009 hovořil před jednací síní se svědkem

JUDr. T. F. a následně absolvoval jednání ve své věci u kárně obviněné soudkyně. Kárný soud tohoto svědka vyslechl, pro posouzení projednávané kárné žaloby však tento důkaz neměl, s výjimkou výpovědi o jeho rozhovoru se svědkem JUDr. F. a okolnostech při vyvolání věci svědka JUDr. F. a v průběhu jednání tohoto svědka a po skončení jeho jednání, vliv. Průběh jednání ve své právní věci následující po věci svědka F., hodnotil svědek JUDr. M. jako nestandardní, jednání kárně obviněné soudkyně jako arogantní a emotivní, na dotaz v čem to spočívalo, nedokázal odpovědět.

Kárný žalobce také tvrdil, že kárně obviněná soudkyně byla už v minulosti uznána vinnou kárným proviněním a to rozhodnutím Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 Ds 3/2005. Kárný soud si uvedený spis vyžádal a z něj zjistil, že rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 18.11.2005, č.j. 1 Ds 3/2005 nabylo právní moci dne 15.12.2005. Protože uplynula doba 1 roku od právní moci rozhodnutí, je nutno na kárně obviněnou hledět jakoby nebyla pro kárné provinění stíhána (§ 24 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění do 30.9.2008).

Kárný žalobce dále tvrdil, že na chování kárně obviněné soudkyně podávají účastníci řízení a jejich zástupci častěji stížnosti než na jiné soudce příslušného úseku. O tom předložil přehled za roky 2005 až 2011, v nichž se stížnosti kárně obviněné soudkyně týkají v devíti případech. Kárný žalobce také označil spisovými značkami stížnosti týkající se kárně obviněné soudkyně a kárný soud si příslušné spisy vyžádal. Z předložených spisů zjistil: Spr 4668/2005 byla stížnost na chování soudkyně se závěrem, že je nedůvodná; St 22/2007 byla stížnost na chování soudkyně se závěrem, že je nedůvodná; St 4758/2005 byla stížnost na chování soudkyně se závěrem, že je nedůvodná; St 4830/2005 byla stížnost na nevyplacení znalečného soudkyní se závěrem, že je důvodná; St 4537/2006 byla stížnost na postup soudkyně při pořizování zvukového záznamu se závěrem, že je důvodná; St 324/2007 byla stížnost na postup soudkyně v řízení se závěrem, že je nedůvodná; St 139/2008 byla stížnost na chování soudkyně se závěrem, že je důvodná; St 224/2009 byla stížnost na chování soudkyně se závěrem, že je nedůvodná; St 13/2011 byla podána stížnost na chování soudkyně JUDr. T. F. (tato stížnost byla podnětem kárného žalobce k podání kárné žaloby v této věci). Uvedené stížnosti byly podány v rozmezí téměř 7 roků a více jak polovina z nich byla příslušným orgánem posouzena jako nedůvodná. Poslední jako důvodná byla posouzena stížnost na nevhodné chování kárně obviněné soudkyně, zapsaná pod St 139/2008, tedy před třemi roky.

Ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích upravuje, co je kárným proviněním soudce. Je jím zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Nikoliv každé porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání soudce je kárným proviněním. Aby se tak stalo, tedy aby byla naplněna skutková podstata kárného provinění podle výše citovaného ustanovení, musí být naplněna intenzita porušení povinností soudce nebo jeho chování nebo jednání, jímž narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. Tato intenzita v daném případě naplněna nebyla a kárně obviněná soudkyně se kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích nedopustila. Skutek, který jí byl kárnou žalobou vytýkán, není kárným proviněním.

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, senát vynese zprošťující rozhodnutí, dojde-li k závěru, že se soudce, předseda soudu, místopředseda soudu, předseda kolegia Nejvyššího soudu nebo Nejvyššího správního soudu nebo státní zástupce kárného provinění nedopustil nebo mu je nelze prokázat nebo nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který se řízení vede, anebo tento skutek není kárným proviněním.

Kárný soud postupoval podle výše citovaného ustanovení a vynesl zprošťující rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně kárného senátu
pro řízení ve věcech soudců